

text: Milada Křížková Hronová
foto: Jakub Čermák

absolvent

**Terez Wrau:
Dělám to, co mě baví – hraji
a zpívám sobě i lidem**

Terez Wrau (* 1985)

Absolventka speciální pedagogiky a hudební výchovy na PdF UP. Patří mezi buskery – umělce, kteří cestují po světě a žijí se pouličním hraním. Sbírá písně z celého světa, zpívá ve čtrnácti jazycích. Hraje na housle a kytaru. V roce 2017 vydala debutové CD s názvem *Foxes*. Druhé s názvem *Bohyním věnovala své mámě*, třetí již připravuje. Z každého prodaného CD směřuje polovina tržby na potřeby mobilního hospice *Nejste sami*.

Když zpívá na ulici, vnímá energii lidí. Cítí, jestli jsou kolemjdoucí vyčerpaní. To začne hrát španělské rytmy nebo prostě něco, co je rozproudí. Naopak – když jde z ulice hodně ruchu a napětí, pošle do ní uklidňující píseň. Terez Wrau, absolventka speciální pedagogiky a hudební výchovy na Pedagogické fakultě Univerzity Palackého, se našla v pouličním umění, buskingu. A nejen v něm, svou energii chce směřovat na muzikoterapeutickou pomoc.

Hudbě se věnuje odmalicka. Na housle začala hrát v pěti, od třinácti si přibrála i kytaru. Jistý hudební vliv na ni měli i rodiče. S mámou vyrůstala na Zuzaně Navarové a skupině *Nerez*, díky tátovi přičichla k bluegrassu. I s odstupem let lze v jejím repertoáru vystopovat vzpomínky na dětství. Má ráda romskou, slovanskou i keltskou hudbu. Kromě češtiny zpívá v angličtině, španělštině, portugalštině i francouzštině, cizí jí není ani ukrajinština, běloruština, polština, slovenština, taky gaelské jazyky starého Skotska, Irska a ostrova Man. Ostatně tamní krajinu si obzvláště oblíbila a vrací se do ní vždy, když potřebuje dobít baterky. Nově se zajímá také o písně v jazycích brazilských indiánských kmenů *Huni Kuin* a *Shawanawa*.

„Nedávno se mě kamarádka zeptala, kdo vlastně jsem, když nedržím kytaru. Hodně jsem o tom přemýšlela. Víím, že potřebuji svobodu. Hudba mě těší a cítím, že těší i lidi kolem. To je základ, z něhož vycházím. I proto jsem ve složitém čase pandemie zazpívala v Uměleckém centru UP píseň *Kiss me*. Zpívala jsem pro všechny, kteří s obrovským nasazením pracovali pro Univerzitu Palackého, a za

natočení tohoto videa moc děkuji!“ říká Terez Wrau a zároveň připomíná i záslužné bytové koncerty, které v koronavirové krizi organizovalo zahraniční oddělení univerzity.

Pochází z Plzně a poprvé se do Olomouce podívala v patnácti letech s prvním přítelem. Přestěhovala se však až později, když začala studovat na Univerzitě Palackého. Tehdy ještě pod občanským jménem *Tereza Tothová*. Až při oslavě čtyřia dvacátých narozenin jí kamarádka napsala na tenisku slovo *wrau* jako symbol její nespoutané a odvážné energie. V té době se i zrodil pseudonym, pod nímž vystupuje dodnes.

Přestože po absoloriu chvíli učila, velmi rychle si uvědomila, že to není profese, pro kterou je stvořená. „Nejsem typ klasického pedagoga. Nejsem člověk, který by měl dávat někomu nějaký režim. Sama ho totiž někdy potřebuji nastavit. Svůj balík energie neumím rozložit do dní. Ubilo by mě to a myslím, že by to ubilo i ty lidi,“ vysvětluje drobná brunetka. Vzpomíná přitom na profesora *Pavla Klápila*, jenž vedl seminář z harmonie. A ta jí moc nešla. „V očích pana profesora jsem nebyla moc dobrá studentka, už tehdy mi říkal, že bych učit asi neměla. Snad by dnes byl alespoň trochu potěšen z toho, co dělám,“ dodává absolventka UP s přesvědčením, že mnohem lépe než učit jí jdou jednorázové akce a workshopy, které mají motivovat, restartovat, nabít energií, nebo naopak uklidnit.

Koronavirová pandemie ji zastihla při návratu z Indonésie. Mladá buskerka tam strávila měsíc, předtím koncertovala

v Izraeli a hrála a zpívala i na Kostarice. Všechno to byly cesty, při kterých se snažila nabít novou energií po ztrátě milovaného člověka.

„Zemřela nám maminka. Posledních osm měsíců jejího života jsem se o ni společně se sestrou starala. Je velmi těžké být delší dobu v biopoli s umírajícím člověkem. Prožila jsem hodně silných momentů a ty jsem si pak potřebovala urovnat v hlavě,“ říká. Připouští, že se to ale moc nepodařilo. Když se vrátila, realita ze ztráty blízkého člověka na ni znovu dolehla – a k tomu se přidala i depka z toho, co se děje.

„Samozřejmě, vnímala jsem stesky umělců, jak se najednou vnímají nepotřební, a i já jsem se necítila nejlíp. Navíc stále jsem si ještě uklízela sama v sobě. S odstupem času si ale říkám, že mi pandemie nakonec přišla k užítku. Stejně jako mě mohla i další lidi svým způsobem restartovat. Mohli se dostat ze stereotypu, mohli dělat spoustu jiných věcí,“ dodává s hlavou plnou nových nápadů. A mnohé z nich vzešly právě z nabytých zkušeností. Při vzpomínkách na poslední čas strávený se svou mámou je z jejich úst totiž často slyšet mobilní hospic *Nejste sami*.

„Právě tímto směrem míří nyní i má energie. Utvrdila jsem se, že pro odcházející i pozůstalé má svůj význam muzikoterapie, léčba hudbou. V ní vidím svou další perspektivu. Ráda bych se účastnila vyžádaných návštěv u těchto lidí. Jestliže jim totiž hudba ulevuje, chci u toho být. Společně s koncerty na ulici a tradiční rostlinnou medicínou, které bych se také ráda věnovala, je muzikoterapie to, co mi do budoucna dává smysl,“ říká mladá buskerka.